

Κύριε Πρύτανη

Την Τετάρτη 8/11/2006 με την αποστολή e-mail εκφράζετε τις ευχαριστίες σας για την συμμετοχή στην εκδήλωση της πρυτανείας την προηγούμενη ημέρα και τονίζετε ότι εκλαμβάνετε την συμμετοχή σαν στήριξη των προσπαθειών σας για ένα “ανοικτό πανεπιστήμιο”. Επειδή θεωρώ ότι πρώτιστο καθήκον ενός εκπαιδευτικού είναι να υψώνει την φωνή του σε ότι θεωρεί λανθασμένο, άδικο και συντηρητικό και να μην χαϊδεύει τα αυτιά οποιασδήποτε εξουσίας και επειδή πιστεύω ότι η συγκεκριμένη εκδήλωση χαρακτηρίζονταν από αυτά, επιθυμώ να εκθέσω την γνώμη μου για μερικές - στην καλύτερη περίπτωση προβληματικές απόψεις που ειπώθηκαν. Απόψεις τις οποίες ενισχύει και η πρυτανεία με τις ενέργειές της. Με συνέπεια και η ίδια να έχει γίνει μέρος του προβλήματος.

1) Η καταδίκη των φοιτητικών αγώνων και των καταλήψεων είναι μία απάντηση

Αλλά ποια είναι η ερώτηση;

Τα περισσότερα μέλη ΔΕΠ με τις ομιλίες τους διαγωνίζονταν σε βαρείς χαρακτηρισμούς εναντίον των φοιτητικών αγώνων και των καταλήψεων. Αλλά κύριοι συνάδελφοι υπάρχει νεανικός αγώνας όπου τα ζητήματα που έθεσε να μην απασχόλησαν σε σύντομο χρονικό διάστημα την κοινωνία ; Ας μην πάμε μακριά. Μάης του '68, καταλήψεις του 1973, καταλήψεις το 90-91 και νόμος του Αρσένη. Αρκετοί συνάδελφοι σήμερα κάνουν κριτική για τις επιφανειακές πολλές φορές γνώσεις των φοιτητών μας. Μήπως όλα αυτά δεν είναι συνέπειες της μετατροπής του σχολείου σε εξεταστικό κέντρο και προαγωγής ουσιαστικά του παπαγαλισμού και των αποσπασματικών γνώσεων σαν αποτέλεσμα του ν. Αρσένη; Δεν είχαν δίκιο τότε οι μαθητές που εξεγείρονταν; Αυτοί που έλεγαν τότε «Ανοιξτε τα σχολεία και να γίνει διάλογος» ενώ φαίνονταν οι ρεαλιστές, τελικά, αντικειμενικά, ποιόν βοήθησαν; Μήπως έπρεπε οι αγώνες να συνεχιστούν μέχρι την απόσυρση του νόμου; Μήπως τα ίδια ερωτήματα δεν τίθενται και σήμερα;

Πιστεύω ότι σήμερα στα πανεπιστήμια βρισκόμαστε σε μία ανάλογη φάση. Σε μία φάση όπου οι φοιτητές μας ενστικτωδώς καταλαβαίνουν ότι το μέλλον που τους ετοιμάζουν γίνεται ακόμα πιο γκρίζο και γι' αυτό αντιδρούν με κάθε τρόπο που πολλές φορές μπορεί και να μας εκπλήσσει. Εκφράζουν με ένα πρωτόλειο τρόπο την δυσαρέσκεια τους για την μίζερη πραγματικότητα που ζουν. Αυτό δείχνουν οι αγώνες των μαθητών σήμερα και οι μαζικότερες κινητοποιήσεις των φοιτητών τον περασμένο Μάη -Ιούννη ενάντια στο “επιχειρηματικό πανεπιστήμιο” και το άρθρο 16. Ας μην βιαστούν κάποιοι να πουν ότι αυτά τα κινήματα είναι καρικατούρες κ.λ.π.. Εξάλλου ποτέ στην ιστορία ένα κίνημα δεν έγινε αρεστό και αποδεκτό όταν γεννιόταν. Μετά από κάποιο διάστημα αναγνωρίζονταν η σοφία που έφερνε μέσα του. Θεωρώ χρέος ενός εκπαιδευτικού να αφουγκράζεται διαρκώς τον παλμό και τους ήχους των ζωντανών δυνάμεων του πανεπιστημίου.

Πιστεύω ότι με τις λογικές που παρουσιάστηκαν στην εκδήλωση ανεπαισθήτως χτίζουμε τείχη με τους φοιτητές μας και πολύ περισσότερο φτιάχνουμε τοίχους στα αυτιά μας για να μην δεχθούμε τα σήματα που μας στέλνουν.

2) Ποιόν παλεύουμε να νικήσουμε;

Θεωρώ ότι οι εισηγήσεις της πρυτανείας οριοθετούσαν σαν αντίπαλό της τους φοιτητικούς αγώνες εμπεριέχοντας και απρεπέστατους χαρακτηρισμούς προς τους φοιτητές μας πράγμα ανεπίτρεπτο για εκπαιδευτικούς. Πως αλλιώς μπορεί κάποιος να χαρακτηρίσει εκφράσεις του τύπου “ τα τούβλα,

τούβλα χτίζουν” ή τα ειρωνικά σχόλια «περαστικά σας» του ιδίου αντιπρύτανη μετά το τέλος της ομιλίας φοιτητή. Οι εκφράσεις αυτές βρίσκονται στο ίδιο μήκος κύματος με τις άκρως υποτιμητικές εκφράσεις που χρησιμοποίησε πρόσφατα η πρυτανεία στην απάντηση της στο ΔΣ του συλλόγου ΔΕΠ. Την επόμενη στιγμή ο άλλος αντιπρύτανης μας παρουσίαζε τι θεωρεί η πρυτανεία καινοτόμο, δημιουργικό και νέο, αναφερόμενος στην βράβευση φοιτητών μας για ένα σχέδιο επιχειρηματικότητας. Βράβευση όμως από ποιους; Από τον πρόεδρο του Εμπορικού επιμελητηρίου, έναν διοικητή ιδιωτικής τράπεζας και τον πρόεδρο του ομίλου επιχειρήσεων Νηρέας. Μία τέτοια τοποθέτηση όμως σαφώς υπονοεί χωρίς να το ομολογεί ανοικτά ότι η μόνη λύση ή τουλάχιστον η καλύτερη σήμερα είναι η συνύφανση των πανεπιστημίων με το ιδιωτικό κεφάλαιο. Αν λάβουμε υπόψη ότι σαφής απόφαση καταδίκης της αναθεώρησης του άρθρου 16 από την σύγκλητο δεν υπάρχει, καθώς επίσης και τις υπογραφές των μελών της πρυτανείας σε κείμενο πανεπιστημιακών που υποστηρίζει ότι οι προτάσεις της κυβέρνησης αποτελούν βάση για συζήτηση (στην ουσία αποδοχή τους) φαίνεται καθαρά ότι η πρυτανεία συγκλίνει προς την λύση του βαθέματος των επιχειρηματικών χαρακτηριστικών του δημόσιου πανεπιστήμιου με την ταυτόχρονη ύπαρξη των ιδιωτικών. Υπάρχει αντικειμενική βάση λοιπόν για την αντιπαράθεση που εξελίσσεται μπροστά στα μάτια μας. Η αντικειμενική βάση είναι το γεγονός ότι η πρυτανεία έχει συνταχθεί με την πλευρά της κυβέρνησης και στα πλαίσια αυτά βλέπει τους φοιτητές σαν αντιπάλους. Έτσι λοιπόν εξηγείται η επίθεση και φραστικά ενάντια στους φοιτητές οι οποίοι αντιτίθενται στην είσοδο των εταιρειών στα πανεπιστήμια και γενικότερα στο επιχειρηματικό πανεπιστήμιο καθώς και στις προτάσεις Βερέμη και Κυβέρνησης. Έτσι εξηγούνται και τα e-mail που υπενθυμίζουν την πιθανότητα απώλειας του εξαμήνου εάν συνεχιστούν οι κινητοποιήσεις. Οι ενέργειες αυτές προσομοιάζουν περισσότερο με πολιτικο-συνδικαλιστική τακτική εργοδοτών. Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι η διαμόρφωση ενός κλίματος που χαρακτηρίζεται από την συνεχώς διευρυνόμενη απόστασή μας από τους φοιτητές. Η κατάσταση αυτή μετατρέπει την σχέση δάσκαλου-μαθητή σε σχέση περίπου ίδια με αυτή του εργοδότη-εργαζόμενου όπου ο εργαζόμενος πρέπει με κάθε τρόπο να υποταχθεί ή να ενσωματωθεί. Η κατάσταση μπορεί όντως να είναι αποδοτική (για ποιους;) και λειτουργική (για ποιους;) να φέρει την «ηρεμία» στα πανεπιστήμια αλλά δεν θα έχει καμιά σχέση με την διαδικασία της μόρφωσης, την διαρκή ανάπτυξη κριτικού πνεύματος και αντίληψης κάθε τεχνολογικής και κοινωνικής διαδικασίας τις οποίες είμαστε υποχρεωμένοι να υπηρετούμε..

3) Περί ανοικτού-κλειστού πανεπιστημίου.

Ενώ όλοι ορκίζονται στο άσυλο έχω την αίσθηση ότι εαν κάποιος ξύσει λίγο την επιφάνεια θα δει αμέσως ουσιαστικές διαφορές στην προσέγγιση. Όταν αναφερόμαστε στο άσυλο θεωρώ ότι πρωτίστως έχουμε στο μυαλό την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών. Εξάλλου από την αρχαιότητα ακόμα όταν αναφέρονταν στο άσυλο δεν είχαν στο μυαλό τους ιερείς των ναών αλλά στους καταδιωκόμενους κάθε μορφής εξουσίας. Μερικά μέλη ΔΕΠ ίσως έχουν μπερδέψει την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών με την ελεύθερη διακίνηση των επιταγών (σημεία των καιρών εξάλλου). Μπορείς να έχεις ανοικτές τις πόρτες του πανεπιστήμιου αλλά αυτό να είναι κλειστό σε κάθε διαφορετική ιδέα. Φροντίζει για αυτό η δικτατορία της αγοράς. Μπορεί οι πόρτες να είναι κλειστές αλλά να γίνεται η μεγαλύτερη διακίνηση νέων και φρέσκων ιδεών. Μήπως τον Μάη του '68 οι πόρτες στα πανεπιστήμια της Γαλλίας ήταν ανοικτές; Μήπως τον Νοέμβρη του '73 όπου συναντήθηκαν στο πολυτεχνείο οι πιο ριζοσπαστικές αντιλήψεις οι πόρτες ήταν ανοικτές;

Επειδή υποψιάζομαι ότι ορισμένοι θα προστρέξουν να θεωρήσουν αυτές τις τοποθετήσεις σαν το ιδεολογικό υπόβαθρο της αποδοχής ελάχιστων αρνητικών γεγονότων ευθέως τοποθετούμε και απαντώ ότι χρειάζεται μεγάλη τέχνη και σοφία να μην πετάξεις μαζί με τα βρώμικα νερά και το μωρό απ' την μπανέρια.

Από τα παραπάνω νομίζω ότι αβίαστα προκύπτει το συμπέρασμα κ. Πρύτανη ότι η συμμετοχή μου στην εκδήλωση δεν σημαίνει και στήριξη των ενεργειών σας διότι πλέον οι ενέργειές σας είναι το πρόβλημα. Θεωρώ επίσης αυτονόητο ότι η επιστολή αυτή θα σταλεί με το δίκτυο σε όλους τους συναδέλφους ώστε να μπει στην δοκιμασία της κριτικής η οποία είναι και καλοδεχούμενη.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ 1 ή όποιος ξεχνάει χάνεται , ραγίζει όποιος θυμάται.....

Τελειώνοντας αυτή την επιστολή άρχισα να ξεφυλλίζω το βιβλίο του αντιπρύτανη κ. Λουλούδη «ΠΟΛΙΤΟΙΚΟΛΟΓΙΑ» εκδόσεις ΣΤΟΧΑΣΤΗΣ 1986 Στο κεφάλαιο «Κοιτάξτε αυτούς τους νεαρούς. Φοβηθείτε τους» παρουσιάζεται ένα ποίημα του πανεπιστημιακού δασκάλου Γ. Χειμωνά το οποίο θεωρώ 20 χρόνια μετά και πάλι ιδιαίτερα επίκαιρο και εύστοχο όσον αφορά την συγκυρία που διανύουμε.

«Εληξε η αμφισβήτηση. Αποφανατίστηκαν οι επαναστάσεις. Καταγγέλθηκε η απάτη κάθε «πρωτοπορίας». Μία οργιαστική Σιγή εβλάστησε σε όλες τις ρωγμές. Κοιτάξτε αυτούς τους νεαρούς των δεκαπέντε-δεκαεφτά χρονών. Κοιτάξτε τους καλά. Προσέξτε την κατήφειά τους. Την νευρική τους απάθεια, την σιωπή τους , την δύσαρθρη ομιλία τους, την δύσθυμη σκληρότητά τους. Προσέξτε πόσο Ακίνητος είναι αυτός ο Νέος Άνθρωπος. Πόσον Αμίλητο Φόνο κουβαλάει μέσα του. Και αν ακόμα δεν είναι αυτοί ο Συναγερμός, θα έρθουν παιδιά πέντε και έξι χρονών και έφηβοι δεκατριών που θα είναι προορισμένοι για τον Νέο Λόγο. Απλά για τον Λόγο. Για λέξεις που ποτέ δεν διαπράχθηκαν, για νοήματα που ποτέ δεν αρμολογήθηκαν, για εικόνες που ποτέ δεν μιλήθηκαν. Φοβηθείτε τους.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ 2 ή Επικοινωνιακά μαθήματα της πρυτανείας με μία παράλειψη

Το καλοκαίρι μετά τους φοιτητικούς αγώνες είχε γίνει εκδήλωση της πρυτανείας στο αμφιθέατρο Σίδερη. Τώρα όμως ο τόπος άλλαξε. Τώρα η εκδήλωση για τα γεγονότα, προφανώς για επικοινωνιακούς λόγους, έγινε στο αμφιθέατρο εκδηλώσεων δίπλα στο «έγκλημα». Επίσης τα τούβλα παρέμειναν στην θέση τους (προφανώς για επικοινωνιακούς λόγους) για να τα βλέπουν οι προσερχόμενοι. Ανομολόγητος στόχος αυτών των ενεργειών ήταν η δημιουργία συνειρμού για το τι μας περιμένει και εμάς. Οπότε η μόνη λύση που έχουμε είναι να στρατευτούμε στην σταυροφορία της πρυτανείας. Στο όλο σκηνικό όμως υπήρχε μία παράλειψη. Μπορεί κάποιοι να ανέβηκαν από την άλλη είσοδο και να μην παρατήρησαν το «έγκλημα». Έπρεπε λοιπόν να ήταν κλεισμένη η είσοδος και. όλοι να προσέρχονταν σε σειρά για να τα παρατηρούν όλα πιο εμπεριστατωμέναΗ σημειολογία στην καθημερινή και όμορφη ζωή μας στο ΓΠΑ.

Με τιμή
Κάργας Γιώργος
Λέκτορας ΓΠΑ.